

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1093 1976

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Όλομέλεια

Συνεδρίασις τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1976

Σύνεδρος : Πρόεδρος κ. Κων. Τσεγαράκης

Ἀντιπρόεδροι : κ.κ. Α. Μακρυγιάννης, Ἀθ. Τομαρᾶς, Λέαν. Κόδικας.

Σύμβουλοι : κ.κ. Στ. Ποταμιᾶνος, Ἰωάν. Ματαράγκας, Μ. Στασινοπούλος, Δημ. Βενιζέλος, Εὐάγ. Κουρτικάνης, Βασ. Ρεγκάκος, Ἀντων. Παπαγιαννοπού-
λος, Κων. Τζώρτζης, Γ. Κλεφτοδήμος, Β. Κωτσαρίδης, Δ. Παπανικολάου, Γ.
Παυρίτσας, Εὐστ. Σαρακηνός, Ἀντ. Καμπίτσας, Ἐμμ. Πετσολάκης.

Πάρεδροι (γνώμαι) ἀντ. ψήφοι κ.κ. Ἰάκ. Ἰακωβάκης, Δημ. Διαμαντόπουλος,
Ἰωάν. Μισαηλίδης.

Εισηγητὴς : κ. Ἰάκ. Ἰακωβάκης, Μέλος Β.Σ.Κ.

Ἀριθ. ἐρωτήματος Θ. 7613/12/ΑΣ 387/ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, Ἀ' Γεν. Δ/νσις
14-5-76

Περὶ τοῦ νομίμου, ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ
Ἁγίου Ὁρους, διὰ τὴν ἐκτός τῶν ὁρίων αὐτοῦ ἀπέλασιν
μοναχοῦ.

Ἐπὶ τοῦ πρότερον ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἐκολούθησιν:

Διὰ τοῦ ἄρθρου 105 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἀποδίδοντος ὁποῖον ρθόμωσιν τοῦ ἄρθρου 103 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, ὠρίσθη εἰδικῶς περὶ τοῦ καθεστώτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅτι: "1. Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τῆς Μεγάλης Βιγλας καὶ ἐξῆς, ἀποτελοῦσα τὴν περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶναι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦτου προνομιακὸν καθεστῶς, αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποῖου ἡ κυριαρχία παραμένει ὅλκιμος ἐπ' αὐτοῦ. Ἐξ ἀπόψεως πνευματικῆς τὸ Ἅγιον Ὄρος διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅλοι οἱ μονάζοντες εἰς αὐτὸ ἀποκτοῦν, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἅμα τῇ προσλήψει αὐτῶν ὡς δοκίμων ἢ μοναχῶν.

2. Τὸ Ἅγιον Ὄρος διοικεῖται, κατὰ τὸ καθεστῶς αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν εἰκοσιν Ἱερῶν Μονῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καταναεμημένη ὁλόκληρος ἡ χερσόνησος τοῦ Ἁγίου, τὸ ἔδαφος τῆς ὁποίας εἶναι ἀνεπαλλοτρίωτον.

Ἡ διοίκησις αὐτοῦ ὁκεῖται ἐπὶ ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ἀποτελοῦντων τὴν Ἱερὰν Κοινότητα. Οὐδεμίᾳ ἀπολύτως ἐπιτρέπεται μεταβολὴ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὐδὲ τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως καὶ τῆς θέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ὑποτελῆ των ἐξαρτήματα. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκαταβίωσις ἑτεροδόξων ἢ χρισματικῶν.

3. Ὁ λεπτομερὴς καθορισμὸς τῶν ὁγιουρετικῶν καθεστώτων καὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας αὐτῶν γίνεται διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖον, συμκράττοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Κράτους, συντάσσουν μὲν καὶ ψηφίζουν αἱ εἰκοσιν Ἱεραὶ Μοναί, ἐπικυρώνουν δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων.

4. Ἡ ἐκτελεστὴς τῆρησις τῶν ὁγιουρετικῶν καθεστώτων τελεῖ, ὡς πρὸς μὲν τὸ πνευματικὸν μέρος, ὑπὸ τὴν ἐνωτάτην ἐπιουπείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικόν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

5. Αἱ ἐνωτέρω ἐξουσίαι τοῦ Κράτους ἀσκοῦνται διὰ διοικητοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα καθορίζονται διὰ νόμου.

Διὰ νόμου ἐπίσης καθορίζονται ἡ ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν ἀρχῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀσκουμένη δικαστικὴ ἐξουσία, ὡς καὶ τὰ τελωνειακὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἡ περὶθετεμένη Συνταγματική διάταξις ἀποτελεῖ εἰδικήν διάταξιν ρυθμίζουσαν λεπτομερειακῶς καὶ ἐπὶ τοῦτω τὸ Ἀγιορείτικον καθεστῶς ὅπερ οὕτω διέπεται ὑπὸ ἐξαιρετικοῦ δικαίου ῥηξimenης τυπικῆς ἰσχύος (Π. Παναγιωτόπουλου Συστ. Ἑκκλ. Δικαίου, τόμος Δ. 422. Π. Ἀντωνοπούλου, Ἡ Συνταγματική προστασία τοῦ Ἀγιορείτικοῦ Καθεστώτος, ἔκδ. 1950, σ. 104, 260, 146). Ἐπὶ τῇ ράσει δὲ τῆς Συνταγματικῆς ταύτης ἐπιταγῆς, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀποτελεῖ μὲν ἀναπόσπαστον μῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅτινος ἡ ἐπικυριαρχία παρεμένει ἀμείωτος, ἀκολουθεῖ ὁμῶς πρόνομιακῆς αὐτοδιοικήσεως. Ἡ Συνταγματική αὕτη αὐτοδιοίκησις, ὡς πρὸς τὸ πνευματικὸν μέρος αὐτῆς, ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι αἱ πράξεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῶν λοιπῶν μοναστηριακῶν ἀρχῶν, πραγματοποιοῦσαι τὴν συμφῶνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν, δραστηριοῦντα των, ἐπιδέχονται τοῦ ἐλέγχου τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου (Σ-τ-Ε 330/76 Π. Ἀντωνοπούλου, σ. 112). Ἀντιθέτως αἱ πράξεις ἐκείναι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῶν λοιπῶν Μοναστηριακῶν Ἀρχῶν δι' ἃν ἀσκεῖται ἡ κατὰ κυριαρχίαν διοίκησις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ διαφυλάσσεται ἡ Δημοσία τάξις καὶ ἀσφάλεια, ὑπόκεινται εἰς τὸν ἑλεγχον ἢ τὴν ἀποκλειστικὴν ἐξουσίαν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

πρὸς ρύθμισιν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ Ἀγιορείτικοῦ καθεστώτος, ἐντὸς τῶν συνταγματικῶν κατωθύνσεων ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κυρωθεὶς διὰ τοῦ ν.δ. 10/16 Σεπτ. 1926 (ΦΕΚ.Α309) "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους", ὀρίζει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴ ἐπιδουλοῦναι "Ἄρθρον 184. Πᾶσα προσηλυτιστικὴ καὶ προκατανομιστικὴ ἐνέργεια ἡθικὴ, ὁρησκευτικὴ, ἐκκλησιαστικὴ, κοινωνικὴ, ἐθνικιστικὴ καὶ οἰασδήποτε ἄλλης φύσεως τοιαύτη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἐπὶ ποινῇ ἀπελάσεως". Ὁ Καταστατικὸς οὗτος Χάρτης ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν Συνταγματικὴν ἐπιταγὴν, ἀπορρίπτει εἰς τὴν κατοχύρωσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὡς μοναστικῆς πολιτείας, δι' ὃ καὶ ἀπαγορεύει πᾶσαν ἐν γένει ἐνέργειαν ἢ ὁποῖα θὰ ἐπέφερεν διατάραξιν εἰς τὴν ὁρησκευτικὴν εἰρήνην τῆς ἀποκλειστικῶς μοναστικῆς κοινότητος.

Ἡ ὡς εἴρηται διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 184 τοῦ Κ.Χάρτου δὲν ρυθμίζει κατ'ἐξοχὴν, τὸ πρῶτον ἀντιμετωπιζομένην διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἀλλ' ὁλοῦς ἀνωτατόν ἐστι καὶ γροπῶς ἀρχῶς αἱ ὁποῖαι ἐνηρησθῶσαν ἐκπαλαί εἰς τὸ Ἅγ. Ὄρος καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τὸ ράσει πολὺπλοκον αὐτῶν δὲν καθωρίσθησαν ποτὲ λεπτομερῶς. Ἀδελφοὶ ἐσωτερικῆς

./.

τάξεως καὶ ἡθικῆς, λόγοι πρό παντός παραβιάσεως τῶν καθεστώτων θεσμῶν καὶ τῆς ὁμολογίας, ἀποτελοῦν τὰς κεντρικὰς αἰτίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ μέτρου τῆς ἀποβολῆς, νουμένης ὡς ἀποβολῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς μοναχικῆς τάξεως (Δημ. Πετρακόπου. Τὸ μοναχικὸν πολίτευμα τοῦ Ἁγ. Ὁρους, ἐκδ. 1925 σ. 106 καὶ 113). Δηλαδή, κατ' ἀκριβολογίαν, ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, δὲν ἐθέσπισεν νέον δίκαιον ἀλλ' ἀπετόπωσεν τὸ μέχρι τότε ἐκεῖ ἱσχύον, ὅπερ νῦν πλέον ἔχει καὶ Συνταγματικὴν κάλυψιν (Ἄν. Χριστοφιλοπούλου, Ἑλληνικὴν Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, ἐκδ. 1965 σ. 321 Σπ. τ. ΣΣ. Παπαδάτου. Ἡ πολιτειακὴ θέσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σ. 95). Οὕτω τὸ Ἅγιον Ὅρος προώρισται ἵνα παραμείνῃ ἡ πολιτεία τῶν πραγματικῶν μοναχῶν, ἥτοι ἐκείνων οἱ ὅποιοι μόνων τῶν τοῦ Θεοῦ ἔχονται ὄρων καὶ λόγων ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πράγματι (ὄρα καὶ Μομφεράτου Κληρον. Δίκ. Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν).

Ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς πραγματοποιήσεως τῆς τοιαύτης πραγματικῆς μοναστικῆς πολιτείας, ὁ κοινὸς νομοθέτης, δυνάμει τῆς ὡς ἄνω συνταγματικῆς ἀπαγορεύσεως δὲν δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐγκαταβίωσιν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἑτεροδόξων καὶ σχισματικῶν. (Ν. Ἀντωνοπούλου. Ἡ Συνταγματικὴ προστασία τοῦ Ἀγιορείτικου Καθεστώτος, σ. 254). Ἡ τοιαύτη ὁμως ἀπαγόρευσις δὲν ἐμποδίζει προδήλως τὸν κοινὸν νομοθέτην ἀπὸ τοῦ νὰ καθιερώσῃ καὶ ἑτέρας περιπτώσεις ἀπαγορεύσεως ἐγκαταβιώσεως, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀνατεθεμένης αὐτῷ, ὑπὸ τοῦ Συντάγματος φροντίδος διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἀγιορείτικῶν καθεστώτων καὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας αὐτῶν. Τῆς τοιαύτης εὐχερείας του χρώμενος ὁ νομοθέτης, διὰ τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου 184, ἐνδεικτικῶς ἀνάγεται εἰς τὸν ἀσκοῦντα προπαγάνδαν ἡθικὴν, θρησκευτικὴν κλπ., καὶ διὰ τῆς φράσεως "καὶ οἰασσήμετε ἄλλης φύσεως τοιαύτη (προπαγάνδα) περιλαμβάνει ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι χωρὶς ἔστω νὰ ἀσκοῦν κατὰ νομικὴν κυριολεξίαν προσυλητισμὸν ἢ προπαγάνδαν ἐν τούτοις εἴτε διαταράσσουν τὴν θρησκευτικὴν εἰρήνην εἴτε παραβιάζουν τὴν θέσιν τῆς Ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου θρησκείας, ὡς τῆς μόνης ἀνεκτῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, πάντα ταῦτα δὲ κατὰ παρέκκλισιν τῆς ἑτέρας Συνταγματικῆς Ἀρχῆς τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία παρακάμπτεται προκειμένου περὶ τῶν ἐγκαταβιούντων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει (Ἀντωνοπούλου σ. 268).

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς γενικότητος τῆς διατυπώσεως τοῦ προπαγατεθέντος ἄρθρου 184 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, διατυπώσαντος ὡς ἐλέχθη τὰ προἱσχύσαντα, πᾶσα ἐνέργεια μοναχοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους

καί μάλιστα γενομένη κατὰ συνέχειαν καί ἐμμονήν, καί ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐνέργειαν ἡθικὴν συνεπάγεται τὴν ἀπέλασιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ παραφωνοῦντος μοναχοῦ.

Τοιοῦτον τι δύναται νὰ θεωρηθῇ καί ὡς γενικῶς ἰσχύσαν, ἐν ὧσιν τῆς Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ΡΑΓ, διαλαμβανούσης ὅτι: "Εἰ φανείη τις τῶν εὐλαβεστάτων μοναχῶν εἰς τι καπηλεῖον ἀναστρεφόμενος, τοῦτον εὐθὺς παραδιδόσθαι τοῖς τῶν πόλεων ἐκδικούσις..... ὥστε αὐτόν ἐξελαβεῖν τοῦ μοναστηρίου τὸν ταῦτα πλημμελήσαντα καί τὸν ἐν αἰσχόρῳ βίον τῆς Ἀγγελικῆς ταύτης καταστάσεως ἀλλαξάμενον".

Ἐν προκειμένῳ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς Διοικησεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Μοναχὸς Ἑσφιγμενίτης, φέρεται ἀνευλαβῶς καί ὑβριστικῶς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τὸ Ἅγιον Ὅρος, καί οἱ ἐν αὐτῷ ἐγκαταβιούντες καί δι' ἐπιστολῶν του ἐμμένει εἰς ἀντιορθόδοξους θέσεις. Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ μοναχοῦ, ἀναντιρρήτως, διαταράσσει τὴν πνευματικὴν εἰρήνην καί θρησκευτικὴν Γαλήνην τῆς μοναστικῆς πολιτείας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ μοναχὸς, ἀσχολεῖται εἰς ἐνεργείας ἀποτελούσας παραβίασιν τῶν καθεστῶτων θεσμῶν καί τῆς ὁμολογίας του, ἀσκῶν προπαγάνδαν ἡθικὴν, ἀφοῦ στρεφόμενος κατὰ τοῦ υπερτάτου πνευματικοῦ ἡγέτου τοῦ Ἀ. Ὁρους, ἦτοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπιδιώκει τὴν δι' αὐτοῦ υἱοθέτησιν προσωπικῶν τοῦ ἀπόψεων. (Πρβλ. καί Σιγίλλιον Οἰκ. Πατριάρχου Γαβριὴλ Γ' Αὔγ. 1705, ἐνθα "ἐάν δέ τις φανῇ ἰδιοθελητῆς καί πατριαστῆς καί ἀνυπότακτος, ὁ τοιοῦτος ὁποίας ἂν εἴη τάξεως, ἀποβαλλέσθω πάντως καί ἔξω θυρῶν ἀποθείσθω"). Ὑπὸ τὰ δεδομένα δέ ταῦτα, ὁ Ἑσφιγμενίτης Μοναχὸς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπέλασιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συμφώνως πρὸς τὸ γράμμα καί τὸ πνεῦμα τοῦ προπαρατεθέντος 184 ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου.

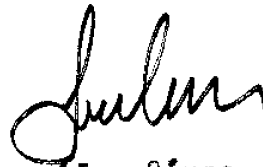
Τὸ Ἅγιον Ὅρος, διοικεῖται ἦτοι ἐκφράζει τὴν βούλησιν του, ὡς αὐτοδιοικούμενος ὀργανισμὸς, εἴτε δι' ὀργάνων αὐτοῦ εἴτε δι' ὀργάνων τοῦ Κράτους. Ἐν ἐκ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, εἶναι καί ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ἡ ὁποία προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ παρατεθέντος ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ἀποτελεῖ συλλογικὸν ὄργανον διαρκοῦς χαρακτῆρος, ἐδρεῦον εἰς Καρυὰς καί συγκροτούμενον ἐξ ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Συλλογικοῦ τοῦτου ὀργάνου, δέν καθορίζεται ἐξαντλητικῶς, ὡς δέν καθορίζεται ἐπακριβῶς καί ἐξαντλητικῶς ἡ ἀρμοδιότης οὐδενὸς ὀργάνου τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Ὡς ἀνώτατον ὅμως ὄργανον, ἡ Ἱερὰ

Κοινότης, άσκει τήν διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν Ἱεράν ἐπιστάσιν ἡ ὁποία ἐπιφορτίζεται διὰ τῶν ἐκτελεστικῶν καθηκόντων ἐκτελοῦσα, μεταξύ ἄλλων καί χρέη Ἀστυνόμου καί ὑπὸ τήν ιδιότητά της ταύτην ἀποβάλλουσα πλανωμένους ρασοφόρους, (ἄρθρ. 177 Κ.Χ.) ἤτοι πρόσωπα ἀναμφισβητήτως μὴ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκαταβιόντας καί μὴ ἔχοντα οὐδένα δεσμόν μετὰ τινὸς μονῆς. Ἀντιθέτως εἰς ἣν περίπτωσιν πρόκειται περὶ μοναχῶν ἐγκαταβιόντων ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπομάκρυνσις των, δεόν νά θεωρηθῇ ὅτι ἀνήκει εἰς τό ὑπέρτατον Διοικητικόν Ὅργανον ἤτοι εἰς τήν Ἱεράν Κοινότητα, ἡ ὁποία εἶναι καί τό ἱεραρχικῶς προϊστάμενον διοικητικόν συλλογικόν ὄργανον τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

Ἡ οὕτω λαμβανομένη ἀπόφασις, ὑποβάλλεται εἰς τόν ὑπό τοῦ ἁρθροῦ 147 τοῦ Ν. 419/79 "Περὶ ὁργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν" προβλεπόμενον Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ὁ Εἰσηγητὴς Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.

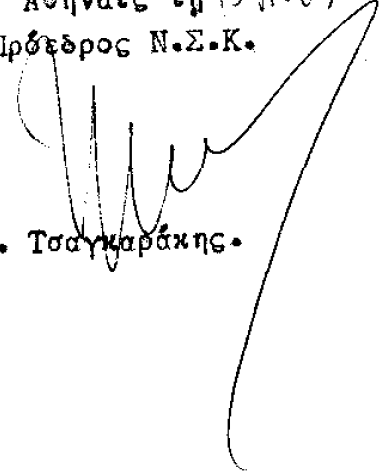

Ἰάκ. Ἰσακβάκης.

Ἐθεωρήθη

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1979

Ὁ Πρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Κων. Τσαγκαράκης.